

ת"פ 13008/10/20 - מדינת ישראל נגד ח' א'

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 13008-10-20 מדינת ישראל נ' א'(עציר)

בפני
בעניין:

כבוד השופטת, סגנית הנשיא דיאנה סלע
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
ח' א' (עצור)

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם, יליד '86, הורשע על יסוד הודייתו בעובדות כתב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של **חבלה חמורה בנסיבות מחמירות** - לפי סעיפים 335(א) + 333 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

עובדות כתב האישום המתוקן

א. הנאשם והמתלוננת מ', ילידת 1992 (להלן: המתלוננת), נשואים זה לזה כ-3 שנים ולהם שני ילדים, בת שנתיים ובן שנה. בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום, התגוררו הנאשם והמתלוננת בבית מגורים ב----- (להלן: הבית).

ב. בתאריך 3/1/20, סמוך לשעה 15:30, נסעו הנאשם והמתלוננת ברכבם מבית הורי הנאשם הגרים בכפר, והתווכחו ביניהם על רקע רצונו של הנאשם לצאת מהבית עם רכבם בזמן הסגר (להלן: הוויכוח). בזמן הוויכוח ביניהם ברכב ירקה המתלוננת ממקומה במושב האחורי ברכב לעבר גבו של הנאשם שנהג.

לאחר שהגיעו לביתם, בהיותם בסלון הבית, המשיך הוויכוח בין הנאשם למתלוננת ואף התפתח; במהלך הוויכוח, כשהשניים עומדים זה מול זה, חבל הנאשם במתלוננת שלא כדין בכך שהיכה אותה במכת אגרוף לפניה. בראותו את המתלוננת מדממת מאפה, החל הנאשם לבכות ופינה אותה למרפאת ----; משם פונתה המתלוננת לבדה באמבולנס לבית חולים לקבלת טיפול.

ג. כתוצאה ממעשי הנאשם כמתואר לעיל, נגרמו למתלוננת שברים מרובים בעצמות האף, דו צדדי, כולל גשר האף וכן חשד לשבר במחיצת האף וסטייתה לימין; תוכן בכמות קטנה בבסיסים סינוסים מקסילריים דו צדדי בחלל האף; נפיחות רקמה רכה עם הסננת שומן ואמפיזמה תת עורית ברקמות הרכות של האף והמצח. המתלוננת זומנה לתור מעקב לניתוח כירורגי לצורך תיקון שברים באפה ליום 11/10/20.

במעשיו כמתואר לעיל, הנאשם חבל חבלה חמורה בבית זוגו המתלוננת שלא כדין.

עמוד 1

הסדר טיעון

תחילת כפר הנאשם בעובדות כתב האישום ובית המשפט שמע מספר עדים, לרבות הפרמדיק שהוביל את המתלוננת לבית החולים, וכן שלושה חוקרי משטרה.

בתאריך 14/3/21, עובר לשמיעת עדויותיהם של שני רופאים ועובדת סוציאלית, אשר התייצבו בבית המשפט, הגיעו הצדדים להסדר טיעון על דרך של תיקון כתב האישום כאמור לעיל; הנאשם חזר בו מכפירתו והודה בעובדות כתב האישום המתוקן, והצדדים הסכימו כי הטיעון לעונש יהיה חופשי, על יסוד העובדות המוסכמות.

לבקשת הסנגור, ובהעדר התנגדות מטעם בא כוח המאשימה, התבקש תסקיר של שירות המבחן למבוגרים בעניינו של הנאשם.

ראיות לעונש

3. מגיליון רישום פלילי שהגיש בא כוח המאשימה עולה כי לחובתו של הנאשם הרשעה אחת משנת 2016 בעבירה של ביצוע עבודות ללא היתר, בגינה נדון לקנס ולהתחייבות.

כן הוגש גיליון הרשעות התעבורה של הנאשם, שלפיו יש לחובתו 18 הרשעות קודמות בעבירות תעבורה שונות שביצע בין השנים 2004 עד 2019, שבגינן נדון לקנסות בלבד.

4. תסקיר שירות המבחן

שירות המבחן, אשר בחן את מכלול הנסיבות הרלוונטיות בנדון, בא לכלל מסקנה כי קיים סיכון משמעותי להישנותן של עבירות אלימות כלפי המתלוננת, ונמנע מהמלצה טיפולית או מהמלצה על חלופה עונשית בעניינו.

א. קצינת המבחן סקרה את נסיבותיו האישיות של הנאשם, כבן 35, בן למשפחה נורמטיבית ותומכת בת 5 נפשות, הורים בשנות הששים ושני אחאים צעירים ממנו, המתקיימים מקצבת נכות של האב בגין תאונת עבודה; הנאשם תושב -----, נשוי מזה כשלוש שנים למתלוננת, ואב לשני ילדים קטנים בני שנה ושנתיים.

הנאשם סיים 10 שנות לימוד, ונרתם לפרנסת המשפחה מנעוריו; הוא עבד בתחום האלומיניום, השיפוצים, ומזה כ-15 שנים, עד למעצרו עד תום ההליכים בתיק זה, עבד בבניין.

ב. אשר לעבירה שבגינה הורשע, הנאשם הודה בביצוע המעשים המתוארים בכתב האישום, אך מסר כי לא הייתה לו כל כוונה לגרום לפגיעה קשה באשתו המתלוננת, שאותה אהב והעריך, לדבריו; הוא תיאר יחסים זוגיים תקינים, יחסי אמון הדדי ודאגה, ללא קשיי תקשורת וללא קונפליקטים. לטענתו, התנהלותו באירוע היא חריגה לאופי הקשר השורר בינו לבין המתלוננת, והתוצאה של פגיעתו הוגדרה כחמורה, עקב קיומו של שבר באף של

אשתו זה מכבר.

ג. אשר להערכת הסיכויים **לשיקום** הנאשם מול הסיכונים להישנות העבירה כאמור, קצינת המבחן ציינה את המאמצים שהשקיע הנאשם לאורך השנים בהשתלבות בעבודה קבועה ויציבה, תוך דאגה לפרנסת בני משפחתו וקבלת אחריות לתפקידיו במערך המשפחתי והתעסוקתי, ומהעדר התנהלות פלילית בעברו.

אשר **לגורמי הסיכון**, התרשמה מקשייו של הנאשם לקבל אחריות מלאה וממשית על מעשיו וחומרתם, מגישתו ועמדותיו המגדריות, בציינה כי הנאשם תולה את האחריות להתנהלותו על אופייה של המתלוננת, התנהלותה הבעייתית וכיוצא בזה, ללא יכולת להכיר במאפייניו האישיותיים, שהובילו לנקיטת האלימות כלפיה; להערכתה קיים פער בין תיאורו של הנאשם את עצמו כמי שמתנגד לשימוש באלימות, לבין התנהלותו במסגרת האירוע נשוא כתב האישום והתוצאה החמורה ממעשיו.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה במתן אמון בגורמי הטיפול, התקשה לשתפם באופן כן אודות מערכת היחסים הזוגית שלו עם המתלוננת, נקט בדפוסי הסתרה וטשטוש, והתמקד בחלקים המתפקדים והחיוביים; כן בלטה לשיטתו עמדה המטשטשת וממזערת את חומרת מעשיו, לצד השלכת האחריות להסלמת היחסים על המתלוננת, תוך התרחקות מכל שיח והתבוננות בפסול שבהתנהגותו ובתגובתו הקיצונית; כל זאת, תוך העדר תובנה באשר לחומרת מצבו ושליטת נזקקות טיפולית ייעודית לטיפול באלימות זוגית, מתוך תפיסתו את עצמו כמי שאינו סובל מקשיים או מדפוסי התנהגות אלימים או תוקפניים.

צוין כי בקשר הזוגי בולטים היבטי תלות וקושי בנפרדות, חרדת נטישה ורכושנות הדדית.

עוד הודגשה גישה המגוננת של המתלוננת ונטייתה לטשטש את הבעייתיות בקשר הזוגי, המקשות להעריך את אופי היחסים ביניהם טרם האירוע הנדון.

ד. כאמור לעיל, שירות המבחן מצא **סיכון משמעותי** להישנות עבירות אלימות מצד הנאשם כלפי זוגתו, ומשהתרשם כי הנאשם ממזער אחריותו ושולל נזקקות טיפולית במצבו, הודיע כי אינו יכול לבוא בהמלצה טיפולית בעניינו או המלצה לחלופת ענישה, אשר תוכל לסייע בהפחתת הסיכון להישנות עבירות דומות בעתיד.

5. ההגנה הזמינה את המתלוננת, אשת הנאשם, אשר העידה כי הנאשם הוא אדם טוב, אב טוב, שהיה עוזר לה עם הילדים וכי הוא אינו אדם אלים; לדבריה, ילדיהם מתגעגעים אל הנאשם מאוד, והיא אינה יכולה לסבול את חייה ללא נוכחותו, מתקשה לחיות בגפה ומבקשת כי ישוחרר.

טיעוני הצדדים לעונש

טיעוני המאשימה

6.

המאשימה עתרה להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל המצוי ברף האמצעי של מתחם הענישה, הנע לשיטתה במקרה הנדון בטווח שבין 24 ל- 48 חודשי מאסר בפועל, וכן מאסר מותנה ארוך, קנס ופיצוי למתלוננת.

א. בחוזרו על עובדות כתב האישום המתוקן, התייחס ב"כ המאשימה לנסיבות העבירה שביצע הנאשם, והדגיש את החומרה המיוחדת שיש ליחס למעשי אלימות בתוך המשפחה בכלל, ולעבירות אלימות כלפי נשים בפרט; לדבריו, נשים מוכות אלה נתונות לא פעם - נוסף על הפגיעה הפיזית שספגו - ללחצים כבדים, הקוראים להן לשים בצד את טובתן ואת ביטחונן האישי, לטובת שמירה על התא המשפחתי, לתמוך בנאשם ולמזער את הנזק שיגרם לו כתוצאה מההליך המשפטי. הוא ציין כי האלימות הגואה הפכה "מכת מדינה", המחייבת את בית המשפט לעמוד בפרץ, לשלוח מסר לנאשמים ולציבור בכלל כי אלימות במשפחה בכלל תיענה בענישה קשה ומחמירה, שתרתיע הן את העברייני העומד לדין, והן עבריינים פוטנציאליים.

ב. אשר לנסיבות ביצוע העבירה, הדגיש כי חלקו של הנאשם בביצוע העבירה הוא מוחלט, והוא ביצע את העבירה על רקע ויכוח בינו לבין המתלוננת שהתנגדה ליציאתו עם הרכב בזמן הסגר.

לטענתו, האלימות שצמחה מאי הסכמה הייתה חסרת מעצורים, והתאפיינה באיבוד שליטה, כפי שהתרחש במקרה זה. האלימות הקשה שהפעיל הנאשם כלפי אשתו המתלוננת - אגרוף לפניו, לאפה - בסלון ביתם, בו הם מגדלים את שני ילדיהם הקטנים - מעידה על רצונו לפגוע במתלוננת. מעשיו של הנאשם גרמו למתלוננת חבלות קשות כמתואר לעיל, וכי סביר להניח שנגרם לה גם נזק נפשי אורך טווח שעה שהותקפה באופן כה קשה ואלים בסלון ביתה, כשהיא וילדיה הקטנים ניצבים חסרו אונים אל מול מעשיו של הנאשם.

ג. הנאשם אכן לקח את המתלוננת למרפאה קרובה, אך נמנע מלנסוע עמה לבית החולים, לשם היא נלקחה באמבולנס לבדה לצורך קבלת טיפול רפואי; בנתון זה יש כדי ללמד על דאגה עצמית של הנאשם לגבי עתידו, יותר מאשר אכפתיות למצבה של המתלוננת. חיזוק לכך ניתן ללמוד מכך שהנאשם לא לקח אחריות על מעשיו, וגרסתו הראשונה - שתאמה את גרסתה הראשונית של המתלוננת עם הגעתה לקבלת טיפול רפואי - הייתה כי היא נחבלה שעה שנפלה ממדרגות ביתה.

לטענתו של ב"כ המאשימה המתלוננת תלויה בנאשם, ועל כן לא מן הנמנע כי דבריה נאמרו בשל תלות זו, והעובדה כי נותרה בגפה, ללא תמיכה ועזרה עם גידול ילדיה, שמטבע הדברים מתגעגעים לאביהם ומבקשים לראותו.

ד. בהפנותו בהרחבה לאמור בתסקיר שירות המבחן, שנמנע מכול המלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, חזר ב"כ המאשימה והדגיש כי הנאשם לא לקח אחריות מלאה למעשיו והשליך במידה רבה את האחריות למצבו על המתלוננת; כן הפנה להתרשמותו של שירות המבחן בדבר קיומו של סיכון משמעותי להישנות עבירות אלימות מצד הנאשם כלפי המתלוננת, בין השאר נוכח התנגדותו לקחת חלק בטיפול בתחום האלימות במשפחה. לפיכך טען כי השיקול בדבר הרתעתו האישית, לצד הרתעת הרבים, צריך לקבל את מירב המשקל בתוך המתחם המוצע.

ה. לחיזוק דבריו הפנה למספר פסקי דין, שבהם נגזרו עונשים בטווח המצוין על ידו.

7. טיעוני ההגנה

א. הסנגור בקש להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם, ולהימנע מלהטיל עליו ענישה נוספת מאחורי סורג ובריח.

ההגנה סברה כי על מתחם הענישה להיות **בין מאסר לתקופה קצרה בדרך ריצוי של עבודות שירות לבין שנת מאסר בפועל**, וביקשה למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם הענישה. הסנגור חלק על מתחם העונש הנטען על ידי המאשימה, ועמד על כך שהמקרה שבפנינו אינו דומה בנסיבותיו למקרים שעמדו בבסיס הפסיקה המחמירה, לשיטתו, שאליה הפנה ב"כ המאשימה; שם מדובר על מקרי אלימות קשים, ואילו הנאשם הכה את המתלוננת במכת אגרוף אחת, כתוצאה מכך שירקה לעברו.

ב. הסנגור טען כי מאז נישאו הנאשם והמתלוננת בשנת 2016 לא היה אף מקרה של אלימות ביניהם; הנאשם נעדר עבר פלילי, אב טוב וכן בעל טוב ותומך. כן הדגיש כי הנאשם התחרט על המעשה באופן מידי, בכה, חש כאב וצער והפנה את המתלוננת לקבלת טיפול רפואי. הוא בקש שלא לקטלג את דברי המתלוננת במסגרת "תסמונת האישה המוכה", אלא להתייחס לדבריה באותנטיות - אישה העומדת לצד בעלה לאחר שמעד באופן חד פעמי. זאת, בהדגישו כי בני הזוג חפצים בשיקום חייהם המשותפים ומערכת היחסים שלהם. הסנגור הפנה לדבריה של המתלוננת, שהעידה כי בעלה איש טוב, היא אינה יכולה להמשיך את חייה בלעדיו וילדיהם מתגעגעים אליו. לכן, ביקשה שישוחרר.

אשר לשאלה מדוע בחרה המתלוננת להימנע מלספר בהזדמנות הראשונה כי הנאשם תקף אותה, והאם ייתכן כי היא פוחדת מהנאשם, ייחס זאת הסנגור לכך שהמתלוננת סלחה לנאשם וראתה בו אדם חיובי שמעד.

ג. לעניין חבלתה הקשה של המתלוננת, השברים באפה, הסנגור המציא מסמך רפואי, המעיד על כך שאפה נשבר בעבר בשנת 2013, בטרם נישואיה עם הנאשם (2016); לשיטתו, בנתונים אלה, גם מכה בעוצמה חלשה יכלה לגרום לשברים קשים באפה של המתלוננת.

ד. הסנגור ביקש להתחשב גם בכך שהנאשם הודה בטרם העידה המתלוננת נגדו, ולייחס לכך משקל משמעותי.

אשר לסירובו של הנאשם להשתתף בטיפול בנושא האלימות במשפחה, חרף הסיכון הלא מבוטל להישנותה של התנהגות אלימה, השיב כי למיטב ידיעתו הנאשם הביע הסכמה לטיפול, וכי אינו מסכים עם הערכתו של שירות המבחן בדבר הסיכון להישנות המעשים. לדבריו, הנאשם למד את הלקח, סבל ועודנו סובל במעצר הממושך, ויש להפנות את בני הזוג לעובדת סוציאלית לצורך שיקום ולא לטיפול באלימות במשפחה.

דברי הנאשם:

הנאשם מסר כי הוא מתחרט ומצר על מעשיו; "אני מתנצל, אני מאוד אוהב את אשתי. ואני אוהב את הילדים שלי ואת הבית שלי, זו הייתה טעות שלמדתי ממנה ולא אחזור על זה..."

לשאלת בית המשפט מדוע סירב להליך טיפולי השיב: "אני לא אדם אלים, ואין לי חוץ מהמשפחה שלי והבית שיש לי...". משנשאל אם גם אחרי ששבר את אפה של המתלוננת הוא עדיין חושב כי אינו צריך טיפול חזר על דבריו, ואמר "גם להיות בכלא זה לא משהו שהוא בשבילי" (עמוד 97 לפרוטוקול).

דין והכרעה

8. העיקרון המנחה את בתי המשפט בעת גזירת העונש הוא עקרון ההלימה; דהיינו, יחס הולם בין החומרה של מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם לבין סוג העונש המוטל עליו ומידתו (סעיף 40 ג' לחוק העונשין). טרם גזירת העונש על הנאשם על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם המבוסס על נסיבות ביצוע העבירה הייחודית, הערכים החברתיים שנפגעו מביצועה ומידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנהוגה ונסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ג' לחוק העונשין).

יחד עם זאת, כל ענישה היא אינדיבידואלית, ובמסגרת הענישה ההולמת, על בית המשפט לאזן בין מספר אינטרסים שונים: נסיבות ביצוע העבירה, תדירות העבירות, חומרתן, אופן ומידת ההשפעה שלהן על החברה מחד גיסא, ומאידך גיסא נסיבותיו האישיות של מבצע העבירה, עברו הפלילי, גילו, אפשרויות שיקום ועוד.

לצורך קביעת מתחם הענישה ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה בהתאם לסעיף 40ט לחוק העונשין.

9. חומרת העבירות

אין צורך להכביר מילים על חומרתן ונפיצותן של עבירות האלימות במשפחה, בדרגותיהן השונות. עבירות האלימות כנגד בנות זוג הפכו לחזון נפרץ במחוזותינו, והפסיקה קוראת לנקוט ביד קשה ולהחמיר עם מבצעי העבירות, תוך הבעת סלידה ושאת נפש ממעשים אלה.

בענייננו, בני הזוג התווכחו בעת נסיעה ברכבם במהלכו של הסגר שהוטל עקב הקורונה, כאשר המתלוננת ניסתה להניא את הנאשם מלנסוע ברכבו בתקופת הסגר. בעת הוויכוח ירקה המתלוננת ממושבה האחורי ברכב לעבר גבו של המתלונן. הוויכוח נמשך בסלון ביתם של השניים, משהתכעס הנאשם על דברי אשתו המתלוננת ועצם העובדה שירקה לעברו ברכב, היכה אותה במכת אגרוף בפניה, וגרם לה שברים מרובים משני הצדדים של אפה, כולל גשר האף וכן חשד לשבר במחיצת האף, סטיית לימין וכן נפיחות באפה ובמצחה; המתלוננת אף זומנה למעקב לניתוח כירורגי לצורך תיקון שברים באפה ליום 11/10/20.

הקלות הבלתי נסבלת שבה נקט הנאשם באלימות נגד המתלוננת על רקע ויכוח שנראה כעניין של מה בכך, מלמדת על תפיסה מעוותת של הנאשם בדבר יחסיו עם אשתו, וצורך להשליט את רצונו עליה לרבות בדרך של אלימות.

בית המשפט העליון עמד לא אחת על חומרתן של מעשי אלימות בתוך המשפחה. ראו דבריה של כב' הש' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 **פלוני נגד מדינת ישראל** (11/10/07), כדלהלן:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קרבתות העבירה למערכת המשטרית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מורכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבתות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה".

בהעדר מגן ומושיע לקרבתות האלימות במשפחה בתוך המשפחה, על מערכת אכיפת החוק ובתי המשפט להיות להם למגן ולשלוח מסר לנאשמים ולציבור הכללי, כי אלימות כלפי נשים תיענה בענישה קשה ומחמירה.

ראו גם דבריה של כב' הנשיאה חיות בע"פ 6539/17 **אבו תהנא נ' מדינת ישראל** (15/3/18), כדלהלן:

"כבר נפסק בהקשר זה כי חומרה יתרה נודעת למעשי אלימות המתבצעים בתוך המשפחה תוך ניצול מעמדו של הגורם ה"חזק" בתא המשפחתי כלפי החלשים ממנו והתלויים בו. אכן "עבירות אלו, מתרחשות על דרך הכלל בבית פנימה, באין רואה ובאין שומע, ומוסתרות היטב מהסביבה. פעמים רבות שריו התוקף בקונספציה שגויה לפניה אין בכוחו של החוק לפרוץ את מפתן ביתו, בו רשאי הוא, לשיטתו, לנהוג במשפחתו כרצונו, כמו הייתה קניינו" (ע"פ 792/10 מדינת ישראל נ' פלוני 14.2.11) בנסיבות כאלה, על בית המשפט מוטל ביתר שאת התפקיד להגן על הנפגע או הנפגעת ולמצות את הדין עם הפוגע".

10. הערכים החברתיים שנפגעו בעטין של העבירות

עמוד 7

הערכים החברתיים שבהם פגעו מעשיו של הנאשם הם פגיעה בשלמות גופה של המתלוננת בבריאותה, בכבודה, בביטחונה האישי, בזכותה לחיות בשלווה ובביטחון הציבור. חומרה מיוחדת יש בפגיעה במתלוננת בביתה פנימה, במקום שאמור לשמש לה מבצר ומגן, בפרט שהפגיעה נעשתה מידיה של בעלה, מי שאמון בין היתר על שלומה, הגנתה ובטחונה.

להמחשת הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות (סעיף 333 וסעיף 335(א1) לחוק העונשין, שבגינה קבע המחוקק עונש מרבי של 10 שנות מאסר (כאשר מדובר בבן משפחה), אפנה לע"פ 3863/09 **מדינת ישראל נ' חסן** (10/11/09), מפי כב' הש' דנציגר:

"יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות יטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח".

משגרם הנאשם לאשתו ואם ילדיו נזק חמור - **שברים רבים** באפה, כמתואר לעיל, ואף סטייה של העצם ונפיחות בפניה - הרי שמידת הפגיעה בערכים החברתיים הראויים להגנה במקרה זה היא משמעותית ביותר. לא נעלם מעיני כי אפה של המתלוננת נשבר בעבר, אך בהעדר ראיה כי יש קשר בין השבר שנגרם לה לפני כ- 8 שנים לשבר שגרם לה הנאשם, אין בכך כדי להועיל לנאשם.

ישנו צורך בהגנה מיוחדת במקרה של עבירות בתא המשפחתי, המתרחשות בחדרי חדרים, כשהן רחוקות מעיני הרשויות בתוך התא המשפחתי, ולאור חוסר הנכונות לעיתים של הקורבן לחשוף את העבירות מתוך תלות פיזית, כלכלית, רגשית או מתוך רצון לשמור על התא המשפחתי, כל אלה מעצימים את המסוכנות במצב זה.

ראו לעניין זה דבריו של כב' הש' אלרון ברע"פ 1884/19 **פלוני נ' מדינת ישראל** (14/3/19):

"עבירות אלימות במשפחה הן תופעה נפסדת המהווה נגע רע בחברה, ועל רשויות החוק והמשפט לעשות כל שביכולתן כדי להביא למיגור תופעה זו. כפי שכבר ציינתי במקרה אחר שבא לפניי בע"פ 5307/17 חלאג' נ' מדינת ישראל (12.7.2018): "בית משפט זה חזר ועמד לא אחת על הצורך לנקוט בענישה מחמירה ומרתיעה בגין מעשי אלימות קשים כמעשיו של המערער בפנינו, בפרט במקרים בהם האלימות מופנית נגד נאשים מצד בן זוגם (ראו, למשל, ע"פ 7701/14 אל טייב נ' מדינת ישראל (16.5.2016)). המדובר בתופעה חמורה ורחבת היקף, המחייבת הטלת ענישה מרתיעה, אשר בנוסף יהא בה כדי לשקף את הפגיעה הקשה שחווה נשים ממעשי אלימות המופעלים עליהם מצד בן-זוגם, בסביבה שאמורה להיות סביבתן הבטוחה והמוגנת" (שם, בפסקה 15).

10. נסיבות הקשורות בביצוע העבירות

מעשיו של הנאשם חמורים ביותר; חלקו של הנאשם בביצוע העבירה הוא מלא ובלעדי; מדובר בבחור כבן 34, אב לילדים, אשר עובד למחייתו ומנהל אורח חיים נורמטיבי. הוא היה מודע לפסול במעשיו, ויכול היה להימנע מביצוע העבירה, והסיבות שהביאוהו לכך היו קלות ערך. לא זו אף זו, אף אם הנאשם התרגז על כך שאשתו התנגדה לכך שייסע בזמן הסגר וירקה לעברו בהיותם ברכבם, הרי שתגובתו הייתה בלתי מידתית בעליל, מעבר לכך שאירעה בסיטואציה אחת, בסלון ביתם; אלימותו של הנאשם גרמה למתלוננת, נפגעת העבירה, חבלות חמורות, כמתואר לעיל; מכל מקום, נקודת המוצא לדין כולו היא קביעה ברורה וחד משמעית לפיה אלימות של בן משפחה כלפי בן משפחה אחר היא פסולה מיסודה ולא מקובלת במחוזותינו.

עם זאת, בראותו את המתלוננת מדממת מאפה, החל הנאשם לבכות ופינה אותה למרפאת אלנור; משם פונתה לבדה באמבולנס לבית חולים לקבלת טיפול.

מדיניות הענישה הנוהגת

11. העונשים אותם קבע המחוקק לצד העבירות הרלוונטיות הם כדלהלן:

סעיף 333 לחוק העונשין קובע:

"החובל בחברו חבלה חמורה שלא כדין, דינו - מאסר שבע שנים".

סעיף 335(א) קובע:

"העובר עבירה לפי סעיף 333 כלפי בן משפחתו, דינו - מאסר עשר שנים".

באי כוח הצדדים החלוקים לעניין מתחם העונש ההולם את המקרה הנדון, הפנו לפסיקה התומכת בעמדתם, זה בכה וזה בכה, כאשר כל אחד מהם הפנה למקרים חמורים יותר וחמורים פחות מהעניין דנן, וביקש לאבחן את פסקי הדין אליהם הפנה הצד שכנגד, או חלקם.

ב"כ המאשימה טען כאמור לעיל, כי מתחם הענישה ההולם במקרה דנן הוא עונש **מאסר בפועל בטווח שבין 24-48 חודשים**, וביקש להעמיד את עונשו של הנאשם ברף האמצעי של המתחם, אך הפסיקה שאליה הפנה אינה תואמת את נסיבות המקרה דנן.

הסנגור הפנה לפסקי דין רבים בהם נגזרו עונשים קלים, אך אינם עוסקים כלל בתקיפת בת זוג, דהיינו,

אלימות במשפחה, ועל כן אינם רלוונטיים לעניינינו. ההגנה סברה כי על מתחם הענישה להיות **בין מאסר לתקופה קצרה בדרך ריצוי של עבודות שירות לבין שנת מאסר בפועל**, וביקשה למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם הענישה.

12. ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה התומכת בטיעוניו, לשיטתו, כדלהלן:

א. ע"פ 106/11 בונדרקו נ' מדינת ישראל (14/09/12) - כב' הש' לוי דחה את ערעורו של נאשם בעל עבר פלילי, אשר הורשע על פי הודייתו בחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, ונידון ל- 42 חודשי מאסר בפועל; הנאשם נהג להכות את בת זוגו במהלך חייהם המשותפים, ובאחת הפעמים תקף אותה במכת אגרוף, בעט בה ולחץ על פיה וגרונה בידיו. בעקבות מעשיו, נגרמו לה פצעי קרע ודימומים תת עוריים רבים. בהמשך נטלה קורבן העבירה סכין, ודקרה את עצמה למוות.

ב. ת"פ (נצ') 675-09-12 מדינת ישראל נ' מרואת (10/02/13) - כב' הש' כתילי גזר על נאשם בעל עבר פלילי שהורשע על סמך הודייתו בחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, תקיפת בת זוג, גרימת חבלה של ממש והפרעה לשוטר במילוי תפקידו **3.5 שנות מאסר**; עסקין במספר אירועים בהם הנאשם שתה משקאות אלכוהוליים, והיה מכה את המתלוננת עת שהו בביתם. באחד האירועים חבט הנאשם בראשה של המתלוננת באמצעות ידיו ובאמצעות נעלי עץ, תפס את צווארה, חנק אותה, והכה אותה בראשה ובפניה בחוזקה עד אשר גרם לשבר ברצפת עין ימין ובשטף דם סביב עינה.

ג. ע"פ 1761/11 מדינת ישראל נ' אמין (15/02/12), מפי כב' הש' (כתוארה דאז) נאור - בית המשפט העליון קיבל ערעורה של המדינה על קולת עונשו של המשיב, בעל עבר פלילי, אשר הורשע על פי הודייתו בחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות ועבירות איומים, ונידון לשתי שנות מאסר בפועל. המשיב תקף את אשתו באירועים שונים, כאשר באחד מהם, בעקבות ויכוח כיבה סיגריה על בת זוגו וגרם לה לכוויה; באירוע נוסף, לאחר ויכוח ביניהם, רדף אחרי המתלוננת, הכה אותה באגרופים בכל חלקי גופה ומשך בשערותיה. כתוצאה ממעשיו נשברו למתלוננת חמש שיניים והיא נזקקה לטיפול רפואי. משנתקבל הערעור, נגזרו על המשיב **3 שנות מאסר בפועל**.

ד. בת"פ (חי') 58874-01-18 מדינת ישראל נ' אורלוב (10/07/18), מפי כב' הש' קוטון, נגזרו על נאשם שהורשע על סמך הודייתו בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, פציעה בנסיבות מחמירות, גרימת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות, ואיומים **38 חודשי מאסר בפועל**. הנאשם, ללא עבר פלילי, תקף את אשתו באגרופים, איים עליה, הכה אותה בגבה, גרם לה שברים בעמוד השדרה ולבסוף גם דקר אותה.

ה. ע"פ 2875/09 מאיר תורגמן נ' מדינת ישראל (26/10/09), מפי כב' הש' לוי - בית המשפט העליון דחה את ערעורו של נאשם, בעל עבר פלילי, אשר הורשע על סמך הודאתו בעבירות של חבלה ופציעה בנסיבות מחמירות, איומים, השמדת ראייה, הדחה בחקירה וגניבה ונידון ל- **3 שנות מאסר**. בעקבות ויכוח שפרץ ביתו

לבין זוגתו, חבט את ראשה בקיר, גרר אותה לדירתם, הכניסה למקלחת והכה אותה עד אשר התעלפה; בשלב מסוים חזרה האישה להכרה וזעקה לעזרה, אך הנאשם המשיך להכותה עד אשר איבדה הכרה בשנית.

ו. בת"פ (חי') 38707-09-17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (02/08/18), גזרה כב' הש' שרון נתנאל **20 חודשי מאסר** בפועל על נאשם, בעל עבר פלילי מכביד, חולה סרטן, שהורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות וכן בתקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות. בעקבות ויכוח בין בני הזוג, תקף הנאשם את בת זוגו; באירוע אחר היכה אותה בפניה ובראשה ע"י מחשב נייד וגרם לה שברים מרובים בפנים.

ז. בת"פ (חי') 34576-01-20 **מדינת ישראל נ' א'** (22/03/21), גזר כב' השופט ג'וסי **36 חודשי מאסר בפועל** על נאשם, שהורשע לאחר שמיעת ראיות בחבלה חמורה בנסיבות מחמירות ובתקיפה בנסיבות מחמירות. בעקבות ויכוח בין בני הזוג, סטר הנאשם לזוגתו על פניה, בעת שהחזיקה תינוקת, וכן שפך עליה מים מכוס שהחזיק בידו; לאחר שהניחה את התינוקת במיטתה, והתקרבה לכיוונו של הנאשם על מנת להכותו באמצעות מנורה שהחזיקה בידה, דקר אותה באמצעות סכין.

דא עקא, שהפסיקה שהגיש ב"כ המאשימה מתייחסת למקרים חמורים מעניינם של הנאשם והמתלוננת, ואין בה כדי ללמדנו על מתחם העונש ההולם בתיק דנא.

13. הסנגור הגיש כ-30 גזרי דין שעניינם חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, אך אינם נוגעים כלל וכלל לאלומות בתוך המשפחה; משכך, כאמור, אין בהם כדי לסייע לקביעת המתחם בענייננו.

הסנגור הפנה גם לת"פ (מחוזי נצ') 39284-05-19 **מדינת ישראל נ' אבו סיביה** (23/12/20), שם גזרה כב' הש' נסים-שי **9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות** עלנאשם, בעל עבר פלילי, שהורשע על סמך הודאתו בחבלה חמורה בנסיבות מחמירות; לאחר ויכוח, הכה הנאשם את זוגתו בביתם במכת אגרוף בכתפה הימנית, וגרם לה שבר חוץ מפרקי בכתפה הימנית.

14. בנסיבות העניין, ראיתי לבחון פסיקה נוספת, גזרי דין הקרובים בנסיבותיהם למקרה הנדון דידן.

א. ע"פ 4834/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (26/6/13), מפי כב' הש' (כתוארה דאז) חיות. בית המשפט העליון דחה ערעורו של נאשם, נעדר עבר פלילי, שנידון ל- **30 חודשי מאסר בפועל**, לאחר שמיעת ההוכחות, בגין גרימת חבלה בנסיבות מחמירות ותקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות. המתלונן נהג להכות את אשתו מאז שנישאו, ובאחד האירועים גרם לה דימום פנימי באוזן השמאלית, נקב בעור התוף וליקוי עצבי-תחושת.

ב. עפ"ג (ב"ש) 3482-02-21 **פלוני נ' מדינת ישראל** (5/5/21), מפי הרכב בראשות של כב' הש' ביתן; בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה על גזר דינו של נאשם בעל עבר פלילי, אשר הורשע לאחר שמיעת

ראיות, בעבירות של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש; תקיפה סתם של בן זוג, איומים ופגיעה בפרטיות; הנאשם סטר לזוגתו, איים עליה, משך אותה בחולצתה, ירק עליה, ועיין בתכנים במכשיר הטלפון שלה. כתוצאה ממעשיו נגרמו לה פצעים בין הצוואר לבית החזה ובשפה הפנימית העליונה. במסגרת הערעור, הועמד עונשו של הנאשם על **27 חודשי מאסר בפועל**, כולל מאסרים מותנים שהופעלו בחפיפה חלקית.

ג. ת"פ (ב"ש) 8131/09 מדינת ישראל נ' פרץ (20/6/09), מפי כב' השופט נתן זלוצ'ובר. הנאשם, נעדר עבר פלילי, הורשע בתקיפת אשתו בנסיבות מחמירות, לאחר שהודה בביצוע המעשה לאחר ההרשעה ולפני גזירת הדין. לאחר ויכוח בין בני הזוג כאשר המתלוננת מחזיקה בידיה את בנם, פעוט בן שנה ומספר חודשים - דחף הנאשם את המתלוננת בחוזקה והפיל אותה במדרגות. המתלוננת התגלגלה במדרגות כשהפעוט בידיה וכתוצאה מהנפילה נגרם לה שבר בעקב רגל ימין. ביהמ"ש גזר על הנאשם **ארבע שנות מאסר בפועל**.

ד. ע"פ 4245/13 ג'רבאן נ' מדינת ישראל (1/08/13), מפי כב' הש' ג'ובראן. בית המשפט העליון דחה את ערעורו של המערער, בעל עבר פלילי מכביד, על העונש שהושת עליו- **14 חודשי מאסר בפועל**; המערער הורשע לאחר שמיעת ההוכחות בחבלה חמורה בנסיבות מחמירות המערער נטל מקל הליכה, הכה את אשתו באמצעותו וגרם לה שבר בקרסול ונזקים נוספים.

ה. ע"פ 9469/03 מדינת ישראל נ' אזולאי (4/3/04), מפי כב' הש' חשין. בית המשפט העליון החמיר בעונשו של משיב שהכה את בת זוגו באופן קשה, תוך חניקתה והטחת ראשה בקרקע. הנאשם חדל ממעשיו רק כאשר הבחין כי המתלוננת זבת דם, וגזר על הנאשם **24 חודשי מאסר חלף 12 חודשים** שהשית עליו בית המשפט המחוזי.

"מעשי אלימות במשפחה כמעשיו של המשיב אינם נחלתם של העבריינים, בין עבריינים מועדים ובין עבריינים קלים. ידענו מנסיונו כי גם אנשים שבחיי היום יום התנהגותם התנהגות נורמטיבית היא לכל דבר ועניין, עלולים לנהוג באלימות קשה בביתם פנימה. מסקנה נדרשת מכאן היא, כי העובדה שהנאשם הוא אדם נורמטיבי לכאורה, בחיי היום יום, אין בה בהכרח ללמד על התנהגותו בביתו. עוד נאמר, כי העובדה שהתנהגותו של אדם היא התנהגות נורמטיבית על דרך הכלל, לא יהיה בה כדי להקל עימו שעה שמתנהג הוא באלימות כלפי בני משפחה שהם חסרי אונים לידו.. " (שם).

ו. ע"פ 2667/14 פלוני נ' מדינת ישראל (24/11/14), מפי כב' הש' עמית; בית המשפט העליון דחה ערעורו של נאשם, נעדר עבר פלילי, שנידון ל- **40 חודשי מאסר בפועל**, בגין הרשעתו בשורה של עבירות אלימות כנגד בת זוגו, לרבות חבלה חמורה. כתב האישום כלל 5 אירועי אלימות שונים כנגד המתלוננת, אשר גרמו לה חבלות חמורות, לרבות הכאתה בהריון, שבירת שיניה, וזריקת חפצים על המתלוננת.

ראו דבריו של כב' הש' רובינשטיין בע"פ 8655/10 **סואעד נ' מדינת ישראל (29/5/11)**, כדלהלן:

"המסר הצריך לצאת מבית משפט זה הוא כי אלימות היא אלימות, והחוטא בה עתיד לשלם

מחיר ואף מחיר כבד; ראוי כי קול מעין זה יחדור למקומות הרבים מדי במדינתנו שבהם האלימות היא בת בית."

15. הנה כי כן, הענישה בגין עבירות אלימות הנעשות בחיק המשפחה משתרעת על קשת רחבה, הנעה במקרים שצוינו לעיל על מנעד שבין 14-48 חודשי מאסר בפועל. בהתחשב בנסיבותיו של המקרה דנא, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע בענייננו בין 15 - 36 חודשי מאסר בפועל.

16. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

הענישה, כאמור לעיל, היא לעולם אינדיבידואלית. בבואו של בית המשפט לקבוע את העונש הראוי לנאשם בגבולות המתחם שנקבע, עליו להתחשב בשיקולים הנוגעים לנסיבותיו האישיות של הנאשם, גילו, עברו, נטילת אחריות על מעשיו, חרטתו, שיתוף הפעולה שלו עם רשויות אכיפת החוק, מאמציו לתיקון תוצאות העבירה שביצע ופיצוי על הנזק שנגרם בשלה, חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה, וכן השפעת הענישה עליו ועל בני משפחתו, כמו גם שאלת שיקומו. (ראו סעיף 40 לא לחוק העונשין).

א. לקולה אני רואה להתחשב בהודייתו של הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן במסגרת הסדר הטיעון. לא למותר לציין כי הנאשם הודה בעבירה רק בישיבת ההוכחות השלישית, לאחר שחלק מעדי התביעה כבר העידו, כאמור לעיל, ושעה שרופא, רופאה ועובדת סוציאלית, אשר זומנו למתן עדות, הגיעו לבית המשפט והמתינו למסירת גרסאותיהם. יחד עם זאת, הנאשם הורשע על פי הודייתו, ומנאום הפתיחה של המאשימה עולה כי הוא שיתף פעולה גם בהליכי החקירה, וגם שם לקח אחריות על העבירה שביצע; נוסף על כך, הנאשם הביע חרטה וצער על מעשיו, והודייתו אף ייתרה את הזמנתה של המתלוננת להעיד נגדו. זאת, חרף העובדה שהוא ניסה למזער במעט את אחריותו, ובחר להטיל חלק מהאשמה על המתלוננת, התנהלותה ואופייה.

ב. כן יזקף לזכותו של הנאשם העדר הרשעות קודמות בעבירות אלימות, משהורשע הנאשם רק בביצוע עבודות ללא היתר. בקליפת אגוז ייאמר כי מדובר באדם שקיים אורח חיים נורמטיבי למדי עובר לעבירה דנא, עבד לפרנסתו מגיל צעיר, קיים משפחה, והביע רצון לשקם את יחסיו עם המתלוננת, שאותה הוא אוהב לדבריו.

אני רואה להתחשב בדברי המתלוננת, אשר בחרה להתייבב לדיון ולהעיד לטובת הנאשם. כאמור, המתלוננת ציינה כי היא מתגעגעת לנאשם, מתקשה לתפקד בלעדיו, אך אם התנהגות מעין זו תחזור, היא לא תהסס לפנות למשטרה.

אשר לתופעה המוכרת שלפיה בן זוג שהיה קורבן למעשה אלימות מצד בן הזוג השני מנסה להקל עם בן-הזוג הפוגע ולצמצם מאחריותו - אם בשל פחדו מבן הזוג ואם מחמת לחצים חיצוניים אחרים - ואף מצויה בבסיסו של סעיף 62א לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982, ראו דבריו של כב' הש' מלצר בבש"פ 3821/11 **מימוני נגד מדינת ישראל** (20/6/11):

כמו כן, לא ניתן להתעלם מדבריה של המתלוננת עצמה, במסגרת הטיעונים לעונש, ולפיהם היא מעוניינת לשקם את הקשר הזוגי עם המבקש. אכן, עם התגברות המודעות ל"תסמונת האישה המוכה", בתי המשפט נזהרים לרוב מלהסתמך על בקשות והצהרות של מתלוננות המבקשות להתחשב בבני זוגם האלימים, לעיתים גם בשל החשש שמא הדברים נאמרים בשל לחצים חיצוניים (ראו למשל: בש"פ 260/06 פלונית נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 8.2.2006)) ואולם, כפי שנקבע בעניין דוידוב, עלינו להיזהר לבל נבטל "אוטומטית" את דברי המתלוננת מתוך גישה פטרנליסטית המבקשת להגן עליה כאילו היא איננה יודעת להחליט אף פעם לגבי עתידה, בהנחה שהיא סובלת תמיד מ"תסמונת האישה המוכה".

בענייננו רב הנסתר על הגלוי, נוכח שינויי הגרסה של המתלוננת בפני גורמים שונים, ולא ניתן לבור את התבן מן הבר.

ג. עוד תובא בחשבון תקופת מעצרו של הנאשם מאחורי סורג ובריה מזה כ- 8 חודשים - מיום 3/10/20 ואילך. נתתי דעתי לקשיים אותם הסב לו ההליך הפלילי עד כה, ועל אלה שעוד צפויים לו בהמשך, ככל שיוטל עליו מאסר בפועל מעבר לתקופת מעצרו.

כן נתתי דעתי על כך כי הטלת מאסר בפועל תכביד על הנאשם ומטבע הדברים תקשה על זוגתו ושני ילדיו.

ד. לחומרה עומד נגד הנאשם תסקירו של שירות המבחן, הנמנע מהמלצה טיפולית ומהמלצה בדבר חלופה עונשית. זאת, בשל התרשמותו של שירות המבחן כי קיים סיכון לא מבוטל להישנותן של עבירות אלימות מצד הנאשם כלפי זוגתו, מפני שהוא מתקשה להפנים את חומרת מעשיו, על אף החבלה החמורה שגרם לזוגתו, נוקט עמדה השלכתית, ממזער את אחריותו למעשיו, שולל נזקקות טיפולית, ואינו משתתף בהליך טיפולי כלשהוא בתחום האלימות במשפחה.

17. סוף דבר

נוכח כל האמור לעיל, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים לחומרה ולקולה, בנסיבות העניין, על כן, אני רואה לגזור על הנאשם עונשים כדלקמן:

א. 17 חודשי מאסר בפועל, בניכוי תקופת מעצרו בתיק זה, מיום 3/10/20 ועד היום.

ב. מאסר על תנאי למשך 12 חודשים, שהנאשם לא יישא בו זולת אם יעבור בתוך 3 שנים עבירת אלימות במשפחה, למעט תגרה.

ג. בנסיבות העניין, אני רואה להשית על הנאשם קנס או פיצוי למתלוננת.

18. מבלי לפגוע בנהלי שב"ס מומלץ בזה כי יאפשר לנאשם לעבור הליך טיפולי במסגרת כתלי הכלא, אם הנאשם יחפוץ בכך ושב"ס ימצא כי הוא מתאים לטיפול.

זכות ערעור לעליון תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ה' תמוז תשפ"א, 15 יוני 2021 במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.